

Zondagsschoolboekje

Titel: Een erfzegen

Auteur: N.A.N.

Illustrator:

Uitgever: Evangelische Vereeniging, Zutphen

Druk: 1

Jaar van uitgave: ca. 1900

EEN ERFZEGEN.

Kerstverhaal voor Oud en Jong.

Rustig en vredig staat de onderwijzerswoning, vlak naast de school, op 't groote plein van het dorpje B. — 's Zomers wiegen de duizende bladeren der lindeboomen, welke zich daar bevinden, gelijk waaiertjes heen en weer als willen ze koelte brengen aan mensch en dier. Nu zijn de takken kaal en de zon heeft vrijen toegang overal, wanneer zij lust heeft hare stralen op 't aardrijk uit te werpen. Want mijnheer de Winter is aangekomen en **verget** niet bij 't pakken zijner koffers een hoekje in te ruimen tot berging der van ouds bekende donkere dagen vóór Kerstmis.

De lucht is grijs. Dikke sneeuwvlokken dwarrelen naar beneden zoo vlug als hielden ze wedstrijd wie wel 't eerst den bodem zou bereiken. Een koude wind snijdt langs neus en oor van elk, die zich durft wagen in dit noodweer. Wie niet hoognoedig uit moet, die blijft stil thuis. Zoo vinden we ook meester en zijn vrouw in de groote voorkamer, waar een knappend haardvuur doet vergeten al de guurheid, welke heerscht in de natuur. Het theelichtje werpt een vriendelijk schijnsel als de schemering valt en de waterketel zingt zacht zijn avondlied. Moeder de vrouw neemt de breikous, vader zijn Gousche pijp. Onwillekeurig komt het gesprek op de preek van dien morgen. Onder veel, wat meester heeft geboeid, schijnt hem bijzonder te hebben getroffen de uitspraak: „Gelukkig het kind, dat, te midden van een wereld vol verleiding, ouders heeft, die met koesterende liefde de jonge schreden in 't rechte spoor weten te voeren.”

Deze woorden geven aanleiding dat hij zich nog eens herinnert, hoe ook die zegen hem te beurt gevallen is.

2

Het lot van den onderwijzer was op eigenaardige wijze bepaald. Geboren op 't land, opgegroeid onder de hoede van eenvoudige doch zeer flinke ouders, kwam hij op betrekkelijk jeugdigen leeftijd reeds onder vreemde menschen. 't Was niet zijn wensch om te verlaten de hoeve waar zooveel vriendelijke herinneringen achterbleven. Vader had echter de zinnen er op gezet, dat Jan zijn oudste moest studeeren en deze trok de wereld in met weinig hoop voor de toekomst, telkens weer vertoevend in gedachten op vele plekjes waar hij had gedroomd van een leven, geheel in tegenstelling met wat hem nu te wachten stond. 't Ongeluk wilde bovendien dat onze vriend kwam bij menschen, die zichzelf uiterst knap vonden, maar bij benadering niet beseften wat wij allen aan den goeden Hemelvader verplicht zijn. Ze baden noch dankten en dreven den spot met alles wat heilig is in 't oog van ieder weldenkende. Jan had tot goed mensch *kunnen* opgroeien in deze atmosfeer, want veel uitnemende zaadjes, door zijn ouders in het kinderhart gestrooid, hadden reeds wortel geschoten en zouden ongetwijfeld vrucht voortbrengen. 't Was echter de vraag, of te midden van zooveel onverschilligheid de blijde opgeruimdheid zou blijven in 't binnenst van den knaap. En die kunnen wij niet missen, willen we 't hoofd boven water houden in de groote levenszee.

De zomervacantie brak aan en 't oogenblik naderde dat de oudste zoon weer zou komen in de woning, waar ieder zich al repte om den stadsjonker (zooals Geurt, de oude knecht, geksheerende den afwezige betitelde) een gulle ontvangst te bereiden. Allen verlangden naar de komst van hem, die niettegenstaande het vele kattenkwaad dat hij had uitgevoerd, ieders hart wist te stelen door zijn eerlijk karakter en rondborstig voorkomen.

Op den bepaalden tijd stapte de langgemiste uit de diligenece voor 't groote koffiehuis, waar, naast enkele der familieleden, de boezemvrienden wachtten om te brengen hun welkomstgroet aan den ouden kameraad. Deze was uitgelaten van vrengde bij de eerste ontmoeting, doch na enkele dagen ontdekte 't scherpsziend moederoog dat de gedachte, in de Paaschdagen al bij haar opgekomen, niet ongegrond was geweest. Toen reeds meende zij te bespeuren dat die bedompte stadslucht Jans helderen blik bekrimpen, zijn

3

dapperen moed dra kortwieker zou. Nu kwam haar de werkelijkheid helder als glas voor oogen, en de verstandige vrouw liet geen gras groeien over een plan, welks uitvoering haar noodzakelijk voorkwam.

Ze ging tot haar man en hield een warm pleidooi om hem te overtuigen hoe elk mensch zal slagen, wanneer hij volgt de roeping door God in zijn binnenst neergelegd, wijl de meesten mislukken die een levensdoel kiezen dat hen tegen wil en dank is opgedrongen.

Vader was 't op dit punt niet zoo heel gauw met zijn echtgenoots eens. Doch na lang gepraat werd een contract gesloten, zoodat diezelfde middag nog moeders stem vrolijk uit 't openstaande slaapkamerraam klonk: „Jan, ga je straks mee naar oom Evert? 'k Ben over een half uur klaar. 't Zal hem zeker genoeg doen zijn neef eens weer te zien. Hij vraagt bij elke gelegenheid naar je.”

Een jaar geleden zou onze vriend opgesprongen zijn bij zulk een voorstel met den uitroep: „Of ik! Liever binnen 't kwartier dan pas over dertig minuten!” Nu rekte hij zijn ledematen in bochten en kronkels door 't malsche gras en bromde, tusschen een luie geeuw door: „Hè! wat een gezeur, ik lig hier net zoo lekker.”

Er stak wat anders achter dit gemelijk antwoord. Mijnheer Brompot had zeer goed bespeurd hoe telkens een paar bezorgde oogen, vol ernst, op hem gericht werden, waardoor hij voelde dat zijn gedrag dikwijls te wenschen overliet. Ieder in huis *wist* dat moeder tot gewoonte had om, wanneer zij een der haren iets ernstigs zeggen wilde, met deze de eenzaamheid in te gaan. Want haar tactvol overleg dulde geen getuigen bij zaken, welke enkel door liefdevolle leiding in 't reine gebracht konden worden. Had zij eenmaal om toenadering verzocht dan was geen uitkomen mogelijk. Liep de bewuste vandaag weg dan werd morgen dezelfde vraag herhaald. Daarom richtte de oudste zoon des huizes zich op en stapte, na ruim drie kwartier, in slenterpas voort naast zijn moeder, die dapper haar kleine voeten liet trippelen over den stoffigen grintweg.

Nauwelijks hadden ze 't denaenbosch bereikt of een vriendelijke stem

deed zich hooren: „Jan, het spijt me zoo dat ik mijn ouden jongen niet teruggekregen heb uit de groote stad. Je bent langer geworden en breeder in de schouders, maar je guitige oogen, welke steeds den kleinsten misgreep verrieden, staan nu droomerig én kijken niet meer rond en vol vertrouwen de wereld in.” Op 't zwijgen van haar metgezel ging moeder voort: „Kind, ik heb reeds lang gevreesd dat het vreemde huis geen goede aanlegplaats voor mijn uitgevlogen vogeltje zou zijn, maar vader achte 't beter zoo. Hij zond je, om bestwil, heen. Nu zijn wij beide overtuigd, dat die omgeving geen goede vruchten zal brengen in de toekomst en samen hebben we besloten om 't kosthuis op te zeggen en jou weer te nemen onder 't ouderlijk dak. Wil je hier blijven en zou je kunnen tegemoetkomen aan één wensch van vader?”

Jan had in de lucht willen springen, wél drie ellen hoog, van 'outer vreugd bij 't vooruitzicht te mogen hervatten zijn leven tusschen de paarden, koeien en 't vele buiten, waarnaar hij zoo dikwijls in den laatsten tijd had verlangd. 't Moeilijkste scheen hem thans niet te zwaar als hij daardoor vaders gunst kon verwerven. Wel kwam even een duiveltje van teleurstelling in zijn binnenst spoken toen moeder hem duidelijk maakte dat niet *het land*, maar 't *schoolvertrek* zijn arbeidsveld zou worden, doch hij vermande zich en was bereid aan dit verlangen te voldoen. Dat knappe moedertje wist alle bezwaren in te ruimen voor prettige toekomstdroomen. Zij had zoo precies met vader al uitgerekend hoe voortaan slechts enkele lesuren zouden noodig zijn in 't nabijzijnde dorp, dat haar jongen, glunderend van genoeg uitriep: „Hoe, wist u alles? Ik heb toch nooit geklaagd!” Haar antwoord klonk: „Dat is mijn geheim.” —

Jan leefde spoedig weer op onder moeders vleugelen, waar vrome woorden, bevestigd door oneindige liefdedaden, getuigden voor de waarachtige godsdienst welke alleen in echte Christenzielen woont. Hij pakte ferm zijn nieuwe studie aan en gebruikte de vrije oogenblikken om te onderzoeken Gods heerlijk Scheppingswerk: de Natuur.

Tien jaar later werd hij reeds benoemd als hoofd der school in zijn geboorteplaats. Ieder had eerbied voor den jongen man, die ten volle begreep het

teergevoelig kinderhart en gaarne sprak met de ouders over de opvoeding hunner kleiner. Telkens bracht hij daarbij in toepassing Jezus' woorden: Ik heilig mijzelf, opdat zij geheiligd zullen worden.

Eerst wilde meester alleen blijven met zijn trouwen New-Foundlander, in de holle kamers van het ouderwetsche huis, waar Griet, de werkvrouw, alles zoo'n beetje op orde hield. Maar — „één alleen is toch verdrietig” dacht Jan, zoodra de dagen korter en de avonden langer werden. Daarom trok hij uit en zocht en vond het braafste meisje uit gansch den omtrek, dat gaarne zich bereid verklaarde om hand en hart te schenken aan den man die toonde *in zijn leven* een uitnemend mensch te zijn. De huwelijks-voltrekking volgde spoedig en toen de huisvrouw met haar zachte bruine oogen, elken dag weer, rondkeek om te onderzoeken waar geschikt en hoe geplooid moest worden, zie, toen speurde Jan pas welk een schat door de komst van Miny in zijn huis gekomen was. Een goed jaar later werd in 't meestershuis 'n kindje geboren. Een lief klein meisje met heldere kijkers en gitzwart haar. Doch de gelukkige ouders mochten zich nauwelijks twee jaar verheugen in 't bezit van zulk een schat, daar God hun lieveling tot zich riep. Zwaar was dit verlies en moeilijk de strijd eerdad het besef: „wat God doet dat is welgedaan” hen samen deed bidden, wel weifelend eerst, maar langzamerhand vol overtuiging: „Des Vaders wil geschiedde ... in Zijne handen bevelen wij haren geest!”

Zij hervatten het dagelijksch werk met de beste voornemens en gebruikten zooveel mogelijk hun vrije uren om verlichting te brengen in het vaak zoo treurig bestaan van vele hunner medemenschen.

* * *

Zoo verliepen ongeveer acht jaar en *wij* vinden 't echtpaar terug in de groote voorkamer, waar moeder met de breikous en vader onder 't rooken van zijn Gouwenaar, naar aanleiding van dominees woorden, het verleden nog eens in herinnering hebben gebracht. 't Is echter donker geworden onder al dat gepraat, en terwijl juffrouw van Dalen de lamp opsteekt, licht haar man de klink der deur op wíjl een bekend gekrabbel zich doet hooren. Daar

staat Caro met zijn verstandig-droevige oogen, waaruit men lezen kan, dat instinct na verwant is aan menschelijk denkvermogen. Vriend langhaar in zijn warm bontpak; glinstert bij 't schijnsel der lamp dat op hem valt, alsof poeder van schitterend diamant over hem is uitgestrooid. IJspilaartjes zijn opgesteld aax den zwarten snuit door den scherp Oostewind, welke den vochtigen adem in vaste massa deed veranderen. Meester tracht zijn viervoetigen kameraad haar binnen bij 't warme haardvuur te troonen, doch geen naampjes zijn mooi genoeg, geen stukje vleesch kan ditmaal bekoren. Caro blijft staan in de post der deur en blaft, al trappelend met zijn voorpooten, totdat de baas zijn pet opzet en in een dikke winterjas gehuld zich begeeft op 't pad, dat de onvermoeide snuffelaar hem aanwijst. Als de baas en zijn trouwen lobbes een eindweegs hebben doorgelopen, naderen ze een plaats waar de gevallen sneeuw is opgejaagd tot een hoogen berg. Duidelijk is reeds uit de verte zichtbaar iets afstekends op 't helderwit tapijt. Meester nadert, tast, en als hij op wil tillen wat zijn oogen nauwelijks goed onderscheiden kunnen, dan verneemt hij een zacht gekreun en vijf kleine vingertjes omklemmen zijn grooten duim. „Arm schaap,” mompelt de vriend der jeugd, „hebben ze jou hier neergelegd in de barre kou? Weten ze dan niet dat kinderen een warm plekje noodig hebben en zachte woorden met veel kusjes om het verdriet te weren, dat toch al zoo spoedig op elk menschenhoofd neer komt dalen?” Maar als hij 't kleintje, dat is gepakt in een grooten omslagdoek, op zijn sterke armen naar huis wil dragen, blijft Caro staan met hangenden staart. Het trouwe dier kijkt zijn meester aan, blaft en jankt, terwijl de voortrappers weer in gravende beweging worden gebracht. Mijnheer van Dalen onderzoekt wat toch de reden van dit al kan zijn en ontdekt spoedig, dat vlak bij de plek, waar hij zijn eerste vondst heeft gedaan, een vrouw ligt. Haar handen zijn uitgestrekt naar de plaats waar het kindje heeft gelegen als had ze nog een uiterste poging gewaagd om te redden dit jonge leven, toen haar de kracht ontzook.

Reeds eenige malen heeft juffrouw van Dalen de neus buiten de deur gestoken. 't Is zoo'n weer en je weet nooit wat een mensch overkomen kan,

wanneer de gladdigheid je voeten parten speelt of de kou het geheele lichaam bevangt. Dat beseft een mensch pas als de gevolgen voor zijn oogen worden gebracht, zooals 't thans bij meesters vrouw geschiedt. Juist heeft deze haar zorg aan kant geschoven om den ketel chocolade op 't confoor te zetten, terwijl een reuzenkerstkrans de cereplaats midden op tafel te beurt valt, of de deur gaat open. Zij durft niet gelooven wat haar oogen thans aanschouwen! ... „Van Dalen,” roept ze uit, „in Gods naam, wat heb je daar?”

„Kalm een beetje, vrouw! Hier is een kind. Zorg er voor, ik mag geen oogenblik verzuimen, er is een leven in gevaar.”

Juffrouw van Dalen begrijpt niets van dit alles, doch door volkomen vertrouwen op haar man gedreven, volbrengt ze zonder complimenten wat hij haar opgedragen heeft. Juist als het vondelingetje is gestoken in warme kleertjes van haar eigen vroeggestorven lieveling, wordt voor de tweede maal de deur geopend. Met hulp van buurman Ketelaar is 't meester gelukt om het verkleumde lichaam te brengen in zijn woning. Eén kijkje op het toneel aan de voordeur doet de vrouw des huises beseffen wat er gaande is. Zij begrijpt dat hier gehandeld moet worden, legt het in slaap gevallen kindje tusschen twee kussens op de canapé en doet de bedsteedeuren open. Medelijdend ziet zij neer op den last welke de twee mannen binnendragen, en zorgzaam klinkt het uit haar mond: „Jan, leg de stumper hier neer. Wij zijn gezond en zullen vannacht wel een rustplaats vinden! ... Wil Ketelaar even den dokter halen?” „Met liefde,” klinkt buurmans antwoord, en zij gaat in zich zelve voort, terwijl haar vlugge handen de weinige kleeren, welke de arme vrouw nog aan heeft, losknopen: „Goede ziel:

Gij waart een moeder, trouw naast arm,

Die dekt tot 't laatst haar kindje wärm,

want je hebt zelf zoo goed als niets meer om je leden en de kleine zat gepakt in jouw grootte sjaal.”

Meester is ondertusschen bij de sofa gaan staan. Zijn gemoed schiet vol als hij kijkt naar 't sluimerend wichtje, gewikkeld in de zoo welbekende kleertjes. Goed dat de geneesheer binnenkomt en aanstonds zijn hulp noodig

afscheid neemt van 't geen u bindt aan deze aarde, geloof dan nooit dat wij uw kleintje zouden kunnen missen. Ze is ons lief geworden in deze dagen, als onze eigen schat, die reeds zoo vroeg daar Boven werd teruggevraagd. Wilt ge ons de kleine Nellie toevertrouwen wanneer zulks noodig wordt? Uw toestemming geeft ons het recht de plaats van ouders voor haar in te nemen.” Een zucht van verlichting en 't dankbaar „U zegne God!” verklaren genoeg hoeveel rust deze woorden hebben gebracht in 't angstig binnenst van haar, die, reeds twee dagen na dit gesprek, met de grootste kalmte afscheid neemt van 't drietal dat bij haar stervenssponde zit. Haar laatste woorden getuigen van heiligen vrede. De blik waarmede zij haar dochtertje aanziet, terwijl ze de handen, als zegenend, naar allen uitstrekt, is vol van Hemelschen vrede.

* *

Zoo blijft dan kleine Nellie bij haar pleegouders in 't meestershuis. Of 't Afrikaansche bloempje tieren kan in 't warme kasje hier op Hollandschen bodem? . . . Ziet: hoe ze wordt, na enkele jaren. Dáár staat ze naast haar pleegvader. Vol vertrouwen zien de bruine kijkers naar hem op. Krachtig ontwikkelen zich de tengere ledematen. Waar kan beter gezorgd worden dat, al spelend, 't A.: is een Aapje en B.: onze Bakker in de zwarte krullebol komt, dan hier?

Nellie is vaders hoop voor de toekomst, moeders trots en de lieveling van het gansche dorp. Onder de hoede van zooveel zorg willen we niet de minste vrees opperen, dat aan de opvoeding van dit burgeresje in haar nieuw vaderland iets onbreken zal. Doch — daar 'k bang ben dat gij allen ontevreden zijt als ik nu roep: een olifant met een langen snuit om te blazen dit verhaaltje uit — willen we even een paar zevenmijlsaarzen aantrekken en overschrijden den grooten afstand van twintig jaren.

* *

't Dorpje B. is veel veranderd. Een locaalspoor komt en gaat elk oogeblik om reislustige menschen, verhandeld vee, hoopen koffers, manden en pakketten te transporteeren. Villa's zijn als paddenstoelen verzeen langs den

heeft, anders zou de herinnering hem te machtig zijn geworden. De dokter beweert dat er nog kans op behoud is. Na veel inspanning, gepaard aan trouwe zorg, wordt deze hoop bevestigd. Doch — slechts enkele weken kan het leven gerekt worden, waar uitputting reeds zooveel van de vroegere kracht had gesloopt.

Dit korte samenzijn met haar nieuwe vrienden was echter lang genoeg om de zieke te verzoenen met den dood. De zwaarbeproeide, wier echtgenoot viel in den boerenkrijg, was gevallen met haar Nellie in handen van ruwe Engelsche soldaten. Ze hadden haar alles ontnomen wat eenige waarde bezat en wilden de ongelukkige ook nog dwingen om diensten te verrichten voor de vijanden van 't haar lief geworden land. Dit weigerde de weduwe van den Transvaalschen ambtenaar, en zij werd, na onmenselijke mishandeling, gegooid met haar kleintje aan de kant van een groot, onbewoond veld. Zoo werd zij opgenomen door een troep van oom Pauls krijgsvenden, die op verkenning uit, de woeste landstreek passeerden. Deze wisten spoedig een veilig plaatsje voor moeder en kind te vinden op een hoeve, omstreeks een uur Noordwaarts van de plek waar zij zich bevonden.

Na dagen van onduldbare pijn en droef verlangen naar haar eigen geboortegrond, een dorpje in Nederland, wisten de goede lieden, waar zij zooveel gastvrijheid reeds ondervond, nog te bewerken dat zij overtocht naar Holland kreeg. In de havenplaats aangekomen werd aan de vluchteling spoedig de noodige hulp verschaft om te kunnen gaan naar de gemeente B. Daar woonde, naar zij meende, nog haar eenigst overgebleven broer. Nu weet zij door meester, dat die reeds een maand geleden als kolonist naar Indië is vertrokken, waarom 't droevig klinkt van de lippen der steeds zwakker wordende kranke, terwijl ze vol teederheid haar kind in de armen klemt: „God! lieveling — dus niemand meer om voor jou te zorgen als de Vader mij aanstonds opneemt in Zijnen Hemel?”

De onderwijzer ziet zijn vrouw aan. Een enkelen blik van deze is genoeg voor van Dalen om te begrijpen wat er in haar omgaat, zoodat hij spreekt: „Arme moeder, zoolang er leven is, blijft er hoop! Doch wil God, dat gij

vroegeren grintweg, welke nu met plaveisel is bedekt. De oude school heeft plaats gemaakt voor een nieuwe. De kerk is als herschapen door gezond met-selaarsverstand en kunstig schilder-vernuft. De pastorie heeft leeggestaan, werd opnieuw bevolkt en toen eindelijk het bouwvallig huis de voortdurende steen des aanstoots bleek, waarover elk nieuw-beroepen dominee struikelde, is ook daar de hand aan den ploeg geslagen. 't Oude werd omver gehaald. Een vriendelijke woning, van alle gerief voorzien, pronkt nu midden in den grooten tuin en boeit het oog van elken voorbijgaer. Meer dan 't goed afgeleverd bouwwerk is echter icders aandacht waard — het gezin dat hierin leeft voor elkaar en met elkaar voor anderen.

* * *

Weer is 't Kerstmis. Ook thans ligt de aardbodem bedolven onder een dek van sneeuw. Den vorigen avond is 't bedehuis stampvol geweest van leden der gemeente. Elk die kon kwam op om te zien naar den versierden denneboom. Ieder, wien geen hoognoodige reden het thuisblijven oplegde, kwam luisteren naar de rede van dominee en de liederen, welke diens vrouw aan de Zondagschoolkinderdjes onderwezen had. 't Was geweest een avond vol genot, nooit te vergeten voor hen, die nog nimmer zoo iets hadden bijgewoond.

Thans wordt Jezus' geboorte herdacht in de familie van... nu raadt eens van wie? In de nieuwe onderwijzerswoning. 's Morgens heel vroeg is binnengedragen — een mooie, volle den. 's Middags volgde een groote mand met versiersels plus wat meer noodig is op en onder die groote takken, terwijl geen kwartier later de deur weer opengaat om dominee en zijn vrouw binnen te laten.

Maar — wie is zij toch, die met haar man de woonkamer der Van Dalens binnentreedt? Vanwaar kennen wij dat, vaak zoo ernstig gelaat, 't welk nu een vroolijk licht afstraalt? ... Die trekken herinneren ons aan de kleine Nellie, na zooveel jaren opgegroeid tot een vrouw met helder verstand en teer gemoed. Vroeg reeds besefte zij hoeveel een mensch onbeert als

hij arm of ongelukkig is en haar pleegouders ontzagen geen moeite om dit opkomend plantje in het jeugdige gemoed aan te kweken tot een stevigen boom, waaraan de schoone vruchten niet ontbraken.

Weldoend ging zij rond in de gemeente en ontmoette meermalen op haar pad den jongen predikant, die eveneens van heilig vuur bezielde, al zijn krachten inspande om voor de hem toevertrouwde kudde te worden — een herder in den waren des woords. Meer en meer leerden zij elkaar kennen en waardeeren, zoodat niemand zich verwonderde toen op zekeren dag twee kaartjes in één enveloppe aankondigden de verloving van dit paar menschen. Het verbond werd bekroond door den besten zegen van de brave oudjes, die in dankbare stemming het bruidspaar nastaalden op den grooten dag, stil verheugd dat hun zoonneschijntje zoo dicht bij hen bleef.

Nog grooter blijdschap mochten meester en zijn vrouw beleven, want zie — als 't avond geworden is en grootvader zijn pet opzet om te weren den tocht in de koude gang, dan heeft zijn Miny heel wat te stellen om een opgewonden viertal in stuur te houden. De jongste van het troepje is de kleine Wim, die nu bijna twee jaar geleden in de pastorie voor 't eerst zijn groote blauwe kijkers opendeed. Broer wordt al een groote jongen! Hij kan op zijn kabouterstappers, heelemaal alleen, opa's huis bereiken. Als het luiden der bel aankondigt dat de pret beginnen zal, dan is de kleine baas niet meer te houden. Hij kraait het uit van plezier en trippelt, zelfs vóór de genoodigde gasten uit, naar binnen. Vader helpt zijn Benjamin over den hoogen drempel heen, de anderen volgen en dan is het opgewekt schouwspel voor geen vreemdeling meer zichtbaar, daar de deur door grootmoeder stevig dichtgetrokken wordt.

* * *

Zoo verlaten wij de woning waar Liefde haren scepter voert, wijl nog in onze ooren dringen gedempte muziektonen, waarbij vriendelijke kinderstemmetjes zingen :

Zachtjes naar de krib getreën,
Gaan wij 't kindje groeten.
Zouden we op den weg daarheen
De Eng'len ook ontmoeten?
Hoor! daar klinkt hun zegelied:
„Allen volk'ren vreugde! ziet
's Hemels lichtrijk dagen!
Eer zij God! Vrede op aard!
God heeft u zijn heil bewaard,
Heeft in u behagen.”

Wat brengt ons dit kindje meê?
Kracht om trouw te strijden,
Zaligheid en licht en vrede,
Moed en troost in 't lijden.
Wie van Hem maar leeren wil
Blijf in God vertrouwend stil,
Zal niet moed'loos vreezen.
Hij krijgt 's Meesters erfenis,
't Beste en schoonste deel — het is:
Kind van God te wezen.

L.

N. A. N.

